

„Любовта идва само, Като прощаваме  
на другите“.



различни – казала Джулия. – Те проповядват мир“.

Когато мисионерите дошли, Джулия ги поканила да влязат. Един от тях забелязал снимка над камината. Била от сватбата на Джулия.

„Кой е това?“ – попитал мисионерът, сочейки снимката.

„Съпругът ми, Джон“. Джулия погледнала надолу. „Той загина в автомобилна катастрофа“.

Мисионерът кимнал с глава. „Ние вярваме, че семействата могат да бъдат заедно завинаги, дори и след като умрат“.

Чувство на мир обляло Джулия. Тя се зарадвала да научи за Божия план и продължила да се среща с мисионерите. Любовта към Евангелието нараствала в сърцето на Джулия, също както растенията в градината ѝ. Скоро тя решила да бъде кръстена.

Джулия се запознала с много нови хора в църквата. Някои били чернокожи. Някои били бели. Но те всички служели и се учили заедно.

Джулия показала на децата от църквата как да помагат в градината ѝ. „Трябва сърцата ни да са меки като тази почва – казвала тя. – Трябва да направим място за Евангелието вътре в нас. Трябва да направим място за любовта“.